

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120271832
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6120271832.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobkyne: Zafirka, s.r.o., so sídlom v Žiline, Závodská cesta 3911/24, IČO: 51 982 668, zastúpenej Advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom v Žiline, Závodská cesta 3911/24, IČO: 36 864 455, proti žalovanej: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenej JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom v A., F. N. X/A, o zaplatenie 303,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 46C/50/2020-124 zo dňa 26.10.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 303,- Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 10.05.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni zároveň priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie vo veci odôvodnil ust. § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 6, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení v spojení s ust. § 442 ods. 1, § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že v danej veci ide o nárok vyplývajúci z práva poškodeného podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z., t. j. o nárok na náhradu škody vzniknutej v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, ktorý mal prejsť na žalobkyňu z poškodeného, a to postúpením pohľadávky zo dňa 05.04.2019. Neprihliadol na námietku žalovanej o nedostatku pasívnej legitímácie, tak ako to zdôvodnil v bode 16. dôvodov napadnutého rozsudku. Pri ustálení výšky náhrady vychádzal z vykonaného dokazovania, z ktorého mal preukázané, že vozidlo bolo prenajaté nájomcovi (poškodenému) v dĺžke 11 dní, čo pri dojednanej výške denného nájomného 39,- Eur spolu s jednorazovým poplatkom za pristavenie, prevzatie a čistenie náhradného vozidla vo výške 30,- Eur predstavoval celkovú sumu 459,- Eur. Žalovaná napriek tomu bez bližšieho zdôvodnenia priznala žalobkyni náhradu za nájom len v rozsahu 4 dní, pričom nepriznanie jednorazového poplatku v sume 30,- Eur ani žiadnym spôsobom neodôvodnila. Takýto postup súd prvej inštancie považoval za svojvoľný bez ohľadu na reálnosť opravy, a preto žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel. V tejto časti svoje rozhodnutie podrobne zdôvodnil v bodoch 20. a 21. dôvodov napadnutého rozsudku. Následne súd prvej inštancie považoval za dôvodnú i žalobu v časti úrokov z omeškania, keď s námietkou žalovanej v tejto časti sa vyporiadal v dôvodoch 28. a 29. dôvodov napadnutého rozsudku.

2. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyni, ktorá mala v konaní úspech, náhradu trov v celom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaná. Žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie, keď považovala rozsudok za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Rozhodnutie súdu je podľa jej názoru výsledkom zjavnej svojvôle a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou, keď súd vyslovil síce právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie. Poškodený v tomto prípade predstavoval dlžníka žalobkyne a nemohol teda ani platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Poškodený navyše neuhradil pohľadávku pred jej cesiou, a teda mu ako pohľadávka nevznikla, ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobkyne. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej zmluve o postúpení, z ktorej jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k sledovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobkyne. Nesprávne postupoval súd prvej inštancie aj pri rozhodovaní o nároku na úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou, keď už v minulosti dovolací súd konštatoval, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zák. č. 381/2001 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, ale aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti.

4. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo vyjadrení konštatovala, že žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybníť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovanej s rozsudkom, pričom jej postoj nemá vecné ani právne opodstatnenie. Všetky dôvody uvedené v odvolaní, pre ktoré malo dôjsť k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci ako i nesprávnym skutkovým zisteniam zo strany súdu už boli uplatnené počas prvoinštančného konania a súd sa s nimi v odôvodnení dôsledne vysporiadal. Argumentáciu žalovanej, čo sa týka postúpenia pohľadávky, nemožno považovať za správnu, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou. O tejto otázke už súdy v minulosti viackrát rozhodovali, pričom poukazovala na rozsudky Krajského súdu v Žiline 9Co/300/2018, 14 Cob/55/2019, 8Co/132/2019, kde bolo jednoznačne konštatované, že k úhrade nájomného zo strany poškodeného došlo započítaním, čím existencia škody bola jednoznačne preukázaná. K otázke samotného vzniku práva žalobcu, poukazujú súdy na obsah zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobkyňou ako postupníkom a poškodeným ako postupcom, kde si zmluvné strany dohodli započítanie vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobkyne v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v nadväznosti na dojednanie bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky. Nesúhlasila ani s názorom žalovanej, pokiaľ išlo o úroky z omeškania, lebo pri akceptácii názoru by v zásade poisťovňa bola pod hrozbou sankcie v podobe úroku z omeškania motivovaná iba k splneniu svojich nepeňažných povinností a prakticky by pre ňu bolo výhodné každý poisťný nárok odmietnuť a každú poisťnú udalosť iba prešetriť, oznámiť poškodenému v každom prípade akékoľvek dôvody, pre ktoré odmieta poskytnúť poisťné plnenie a poisťné plnenie poskytne až v dôsledku podanej žaloby, čo by bolo v rozpore so spravodlivosťou a navyše poškodený by bol tzv. nedobrovoľným veriteľom, ktorý sa stal veriteľom nie na základe svojej vôle, ale nútené - nedobrovoľne v dôsledku protiprávneho konania, z ktorého mu vznikla škoda.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani zo strany žalovanej neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

7. Z dôvodov rozsudku je zrejmé, z ktorých konkrétnych skutočností súd pri rozhodovaní vychádzal, akými úvahami sa riadil i to ako vec právne posúdil, a preto nemožno konštatovať, že by jeho rozhodnutie bolo nepreskúmateľné.

8. Tak ako to napokon správne konštatuje i žalobkyňa vo svojom vyjadrení, otázka postúpenia pohľadávky, a tým i aktívnej legitímácie žalobkyne bola v minulosti viackrát riešená odvolacím súdom, a to i za priamej účasti právneho zástupcu terajšej žalovanej. Poškodený úhradu nájomného považoval za škodu, na zaplatenie ktorej mu vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanej v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 381/2001 Z. z., a ktorú si mohol voči žalovanej ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona teda vznikol záväzkovo-právny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovanou), pričom takýto nárok je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Zároveň je potrebné poukázať i na samotný postup žalovanej, ktorá časť poistného plnenia žalobkyňi i uhradila, a preto jej námietku v tomto smere považoval odvolací súd za účelovú.

9. Správne postupoval súd prvej inštancie i pri posúdení nároku žalobkyne na úhradu úrokov z omeškania, a preto i v tejto časti odvolací súd, stotožniac sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, rozsudok ako vecne správny potvrdil. Ustanovenie § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. sa týka len prípadov omeškania poisťovateľa s plnením jeho nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 predmetného zákona, riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a jeho výsledky riadne oznámiť poškodenému. Nezaobera sa naopak omeškaním poisťovateľa so splnením jeho inej právnej povinnosti peňažného charakteru, a to včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, ktoré poisťovateľovi bolo riadne preukázané. Tu je opäť potrebné stotožniť sa s názorom žalobkyne v tom, že pri akceptovaní názoru žalovanej by bolo pre poisťovňu výhodné každý poistný nárok odmietnuť a každú poistnú udalosť iba prešetriť, oznámiť poškodenému v každom prípade akékoľvek dôvody, pre ktoré odmieta poskytnúť poistné plnenie a poistné plnenie poskytnúť až v dôsledku podanej žaloby, čo by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, a preto odvolací súd tak ako je vyššie uvedené aj v tejto časti rozsudok ako vecne správny potvrdil.

10. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 396 ods. 1 CSP s použitím ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyňi ako úspešnej účastníčke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).